

vis Forstaaelse hos nogle indenfor Regeringen, bl. a. hos den højtærede daværende Statsminister, da vi talte om dette Forhold, men det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte som Trafikminister var i Stand til at hindre, at den Takstpolitik, som vi ønsker gennemført, paa nogen tilfredsstillende Maade blev imødekommet. Derfor kan det ærede Medlem ikke undre sig over, at jeg siger, at det var ham, som i høj Grad medvirkede til, at det daværende Regeringssystem brød sammen.

De to samvirkende Takstpolitikere hører jeg med noget forskellige Følelser. Naar det ærede Medlem Hr. Korsgaard siger: Kapitalen maa have sin Forrentning, saa hører jeg derudaf det ærede Medlems hele privatkapitalistiske Anskuelse overført paa Statsforhold, og derfor er der intet som helst mærkværdigt i denne Ting, ikke andet, end at en Tilhænger, en fuldkommen Tilhænger af den konservative privatkapitalistiske Anskuelse mener, at Kapitalen skal forrente sig ogsaa i Krisetider, hvor den som bekendt ikke *kan* forrente sig. Men naar det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte siger det samme: Kapitalen skal forrente sig, saa spørger jeg: Hvor har det ærede Medlem denne Anskuelse fra, naar han sætter den i Forbindelse med hele sin socialøkonomiske Opfattelse? (*Friis-Skotte: Ellers skal Staten betale Renten*). Ja, hvornaar er saa det ærede Medlem kommet til den Anskuelse, at det er galt, at man har almindelige Statsindtægter til at dække forskellige Statsformaal? Tidligere har Socialdemokraterne meget ofte hævdet, at almindelige Statsformaal dækkedes bedst gennem Skatterne, der kunde lignedes paa en rimelig Maade efter de vedkommendes Indtægtsforhold. Men det ærede Medlem har jo gennemført den Vending i den socialdemokratiske Politik, at man har optaget det rent privatkapitalistiske System, at indenfor Statssamfundet skal et bestemt Formaal bære sig selv helt og holdent uden Hensyn til, om de, der nyder Goderne, er velstillede eller ikke velstillede. At dette ikke har noget som helst at gøre med Socialismen eller dens Principper, er jo givet; det er ganske simpelt en ren opportunistisk Politik, som føres fra Socialdemokraternes Side, idet den nærmer sig hele den borgerlige Opfattelse.

Og saa vil jeg gerne sige, at vi havde jo heller ikke fra vor Side noget som helst at indvende imod, at man søgte at finde en Forrentningsmulighed for Statsbanerne. Den Gang det ærede Medlem foreslog det i 1924—25, gik vi ogsaa ind paa den Tanke: lad os

gøre dette Forsøg, og det kunde jo ogsaa være gennemført, hvis ikke hele Landets Økonomi 2 Aar efter var blevet væltet om, saaledes at vi fra gode og rimelige økonomiske Forhold kom ind i en økonomisk Krise. Det, vi har bebrejdet det ærede Medlem, er derfor ikke, at han har ønsket, at Statsbanerne skal forrente sig, men det, vi har bebrejdet det ærede Medlem, er, at han vilde fastholde denne Politik i en Krisetid, skønt han selv maatte erkende, at den ikke kunde fastholdes i en Krisetid, og at han derfor krampagtig gjorde, hvad han formaaede, for at hindre, at man hurtigst muligt under Krisetiden kom ind paa at føre den Statsbanepolitik, som Krisetiden krævede. Det er det ærede Medlems Fejl, at han ikke har villet føre den Statsbanepolitik, som Krisen krævede.

De to samvirkende Medlemmer har ogsaa fundet hinanden i Spørgsmaalet om Afskrivninger, og vedrørende Afskrivningerne udviklede det ærede Medlem Hr. Korsgaard Anskuelser, som i Sandhed maa forbaavse et Medlem. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard siger, at Afskrivningerne tjener til at erstatte Værdier, som er gaaet tabt ved Slid, og det er fuldkommen rigtigt; det er det, disse Afskrivninger skal tjene til. Men det ærede Medlem synes at glemme, at Værdier forsvinder paa anden Maade end ved Slid. Værdier forsvinder undertiden ved, at Prisniveauet forandrer sig, som det er sket her i Landet, saaledes at Anlæg, der har kostet et vist Beløb paa eet Tidspunkt, senere kunde erstattes til en helt anden Pris, og det, det ærede Medlem derfor nu vil have, er, at man ved Afskrivninger ikke blot skal erstatte Sliddet, men erstatte Kapitaltabet ved Forandringen af den økonomiske Situation i Landet. Dertil siger jeg, at det er fuldkommen umuligt at paabyrde Statsbanedriften at erstatte ikke blot det naturlige Slid, men ogsaa Værditabet ved den økonomiske Forandring i Landet. Erstatningen af dette sidste maa ske ved Statens Beslutning, og vi har derfor sagt, at denne Afskrivning maa finde Sted paa Formuebudgettet, og den kan ikke bæres af Driften, uden at man paabyrder Driften noget, som vilde være aldeles umuligt for Erhvervslivet. Men det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Korsgaard. Han sidder og veksler ustandselig Haandtryk med ham dernede af Glæde over den Enighed, som de to ærede Medlemmer har fundet hinanden i, og hvad enten man har det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte eller det ærede Medlem Hr. Korsgaard som Minister for